

Zaman acıların ilacı mı? İlacı olabilir mi? Yoksa sadece yeni acılar getirdiği ve insan zihni de acıların çetelesini hakkıyla tutamadığı için uyuşuyor mu?

Bazı acıların hiçbir zaman dinmediğini, kaybettiğiniz insanların arkasından daima üzüleceğini söyleyeceğim. Tabii ki uyuşuyor insanın sinirleri, herkesin çektiği acıları görüyor, başka acılar giriyor araya, başka hayalkırıklıkları, ufak ve yakın acı büyükleri gölgeliyor. İnsan topallayıp uyuşarak yaşıyor.

Acıyla başa çıkma yollarını arıyorum, biri ibadet, biri yazı, biri tefekkür. İnsanın duygularının tartıp, sonunda boş olduklarını gördüğü cinsten tefekkür. Belki aklına hiç acıları getirmeyerek yaşayan insanlar vardır, eskiyi düşünmeden yeninin peşinde koşmaya çalışanlar ama onların da bir zaman bu rahatlığı kaybedeceklerini düşünürüm. Yaşlanan insan artık *yenilikten*, daha doğrusu yenilik dedikleri saçmalıklarda o kadar zevk alamaz hale geliyor. Yaşlanan insanların başka acıyla başa çıkma yollarına ihtiyacı var.